

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1928

гр. Варна, 20.05.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, XI СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Св. Стоянов

като разглежда докладваното от Николай Св. Стоянов Гражданско дело № 20223100100861 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по иск по чл.62, ал.1 от СК, предявен от ИБР. С., роден на 01.01.1993г. и гражданин на Република Турция, за **установяване**, че ищецът **не е баща** на детето АЗ. ИБР. С., родено на от майка К.А. С., с вписан произход по бащина линия от ищеца и бивш съпруг на майката.

Исковата молба по делото е подадена на 15.04.2022г., но само поради деловоден пропуск, за който са приети писмени обяснения от деловодителя на състава, е докладвана на съдията едва днес, което обуславя и момента на настоящото произнасяне.

От друга страна пред настоящия съдебен състав беше образувано гр. д. №645/2022г. на ВОС с абсолютно същите страни, предмет и твърдения (*копие от исковата молба по въпросното дело се прилага служебно по настоящото дело от настоящия докладчик*). В искова молба с вх. №6963 от 22.03.2022г., по която беше образувано гр. д. №645/2022г. на ВОС, ищецът заяви конкретното си и ясно твърдение, че през м.09.2020г. ищецът дошъл в България за да се разведе и след среща с ответницата К. С. (сега А.) разбрал от нея, че през 2014г. тя родила детето и втори ответник А.С.. След и на база на тези твърдения, с Определение №1195/24.03.2022г. съдът прекрати делото, поради явно подаване на исковата молба след преклузивния срок по чл.62, ал.1, изр.2 от СК. Това определение е връчено на ищеца на 01.04.2022г. и с оглед необжалването му е влязло в законна сила на 19.04.2022г. (*видно от преписа от съобщението, също служебно приложен по настоящото дело*).

Исковата молба, по която е образувано настоящото дело е подадена на 15.04.2022г., тоест само пет дни след влизане в сила на горното определение. Обаче в нея, очевидно с цел да се обоснове допустимост на иска, е въведено различно твърдение за датата на узнаване за раждането – вече не м.09.2020г., а м.09.2021г. От изложеното следват два съществени извода:

Първо: Предвид признанието пред съда, обективизирано в искова молба с вх. №6963/22.03.2022г., че ищецът е узнал за раждането на детето и ответник по делото А.С. през м.09.2020г., на формално основание съдът няма как да приеме за достоверно твърдението, обективизирано в настоящата искова молба, че датата на узнаване за раждането е през м.09.2021г. Ето защо и няма как да приеме за спазен срока по чл.62, ал.1 от СК, който е преклузивен, като пропускането му има за последица недопустимост на производството.

Второ: Поведението на ищеца, чрез неговия адвокат, очевидно и категорично противоречи на изискването за добросъвестност по чл.3 ГПК, защото включва съзнателно въвеждане на други и различни твърдения от заявените само преди един месец пред съда, с несъмнената цел да се заобиколи пропуснатият преклузивен срок за предявяване на иска, а такова поведение не може да се толерира.

Воден от горното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. №861 по описа на ВОС за 2022г., 11-ти състав, на осн. чл.130 от ГПК вр чл.62, ал.1 от СК вр. чл.73 СК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд – Варна, от ищеца, в едноседмичен срок от получаване на съобщението.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____